

MOLNÁR ZSOLT

Várad folytatódik

*Ujjamra tekerem a várost,
szívem méri az időt alatta,
de a dobogás éggel határos,
sebembe ragadt a szélvatta.*

*Horizontig spricol boldogságom,
fölöttem egy hologram kifeszül,
ahogy áradó életem látom,
senkiben sem vagyok egyedül.*

*Sebes-Körös-körül szól valami:
letöltöttem (intim)szférák zenéjét,
csillagsarkantyúm nem csak alkalmi,
minden falon dombormű a messzeség.*

*És Isten mindig szembefordul,
nézése emberekben összeáll,
s felhígult csendként lelkemre csordul,
ennél nem tudok vágyni többre már.*

*Itt hagyom az ujjam örökre,
úgy fog lebegni, amputáltan,
ne mutasson vádlón e börtönre,
mert innen soha ki nem vágytam.*

*Ha merengve itt vagyok, bárhol,
Továbbvihetetlené válik Várad,
de a táj egyszer majd lemásol,
és talán a honvágypőréen áthat.*

MOLNÁR ZSOLT (1983, Nagyvárad) költő. Születése óta mozgássérült, ezért magánúton, otthon végezte tanulmányait. 2004 óta ír és közöl verseket különböző nyomtatott és online lapokban. Magyarországon az Amatőr tehetségek antológiája publikált tőle. Kötetei: Kapaszkodom (2009), De te itt maradsz (2011), Kódolt remény (2016, Nagyvárad, Holnap Kulturális Egyesület).

*Hiszen mégiscsak. Létezik. Igen.
Párhuzamos világot tagadni
nincs hitem: hű véremben érzem,
ahogy saját arcom farag ki.*

*És 3D-s épületekre fest föl.
Mi végre, ha erre senki nem jár?
Mégsem leszek bánatos ettől,
magamnak kikeres a jövőleltár.*

A kijózanodás hajnala

*Rúgkapálsz magad előtt,
bukfencek krikszkrakszai
berácsolják az üres tájat,
főlösképpen elszórt magok,
lejárt szavatosságú nyálcsseppek,
halmazállapotot váltott álmok
lötykölődnek részegen alján,
mert ugyebár van teteje,
amit csak lezárni lehet,
és addig rázkódik ezen a
csillaggöröngyös, elvetélt úton,
a tétovaság célirányában,
míg reakcióba nem lép valamivel,
amit úgy neveznek: hiány,
és látod, ahogy tágulni kezd,
egyenletesen, minden oldalról,
már a térdeddal segíted haladni,
aztán kezded is gyenge görgetni már,
mögötte lassan szinte elfogysz,
behunyod magad az ébredés mögé,
belebújnál, de nincs számodra hely,
majd elkezd visszafelé gurulni,
add meg boldogságodnak, ami a tiéd,
ez a nap is beléd nyomtatja,
hogy a létezés elkerülhetetlen.*

Fekszel

*Itt az identitás-zavar helye,
talán mást is választhattál volna,
hogy ne sírjam magamat így szembe,
a vágyat az idő feldarabolja.*

*Átkeresztel, lásd, mindig ez a láz,
ide-oda dobálja az érintést,
érezem, léhaságomban megaláz
a Hold, átengedem hát a döntést.*

*Bárki is legyenek, befejeződöm,
mint láncra vert végtelen, elfogyok,
vagy akár hulló térperemeken*

*kavicsokba menekült létöszön,
bőröd átvedlik remegésemben,
s nem tudom, lenni partnak
vagy tengernek jobb?*

Nincs

*A vér felitatja az eget,
az ige alján ólom vacog,
minden mozdulat csak öntemet,
a csend a nincs-tájról olvasott.*

*Egy létra valahogy itt maradt,
fokaiba kapaszkodik a vágy,
de irányra számolódik kamat,
szemében forog tériszony-csapágy.*

*Fogvicsorgás a légkör helyén,
emléksebein gyógyulás viszket,
a megbocsátás kockátlan rejtvény,
és mindegy is, hogy hajdan mit tett*

*az, ki lélegzett még bizonyosan,
hogy a fulladását táplálja,
bűn simogatása időt koptat,
jövő elején kirakva stoptábla.*

*A halál is már autoimmun,
torkán akadt az utolsó csillag,
mely a közöny közepén még kigyúlt,
elfolyó fénynyom homályt kiiktat.*

*Majd se éjjel, se nappal. Befelé
néz egyre az örület megtörve,
és tanít élni mutáns feledés,
hogy kinyúljon lélek-szinuszgörbe.*